

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 157.

Tredie Session.

78de Møde.

Onsdagen den 11te Februar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Det kan man dog vist ikke vente — og det vil heller Ingen forandre —, at de mindre Byer skulle, navnlig med Hensyn til Pengeforhold, Pengemidler og Omsætningsforhold, kunne tilvejebringe de samme Forhold som de større Byer. Derfor maae altsaa de større Byer tilbyde saadanne Indretninger og Foranstaltninger, i hvis Afbenyttelse ogsaa de mindre Byer i en Stat kunne blive deelagtige, og det er det, jeg troer, at netop den senere Tid har fremkaldt, og som i høi Grad vil fremkaldes derved, at Forbindelsen mellem Landets forskjellige Dele lettes, og dertil vil Jernbanen bidrage i en ikke ganske ringe Grad. Der er Ingen, der mere end jeg vil ønske, at Kjøbstæderne maae tage alt det Opsving og hæve sig til saa stor og vigtig en Plads, som de fortjene efter Danmarks Forhold; men jeg er af den faste Overbeviisning, at det skeer derved, at Forbindelserne, Jærdselen og Samkvemet i selve Landet lettes, og at navnlig ogsaa Forbindelserne vende sig hen til Hovedstaden, hvortil de dog vist rettere bør henvises, end at de atter skulde rette sig imod Hamborg, hvor de før have været. Jeg troer altsaa ikke, at der er den mindste Grund til den Frygt, som den ærede Majoritet har udtalt, at det Forhold, som nu findes Sted med Hensyn til Kjøbstæderne, hvorved de have opsvunget sig til selv at faae Betydning i Danmarks Handel, vil forstyrres eller fortrykkes ved Jernbaneanlægget; men jeg troer, at det netop i høi Grad vil befordres og fremmes derved.

En anden Indvending, som man ofte og gjentagende har gjort imod, nu at begynde paa Anlægget af en Jernbane fra Kjøbenhavn

til Korsør, er den, at man ikke bør see bort fra, at derved vilde Jernbaneanlægget i en anden vigtig Landsdeel, nemlig i Jylland, standses i høi Grad og skydes tilbage, skjøndt dette Anlæg dog er vigtigere. Jeg troer imidlertid ogsaa, at denne Opfatning af Sagen beroer paa en Bildfarelse. Jeg skal — næst at henvise til, hvad Udvalgets Minoritet i denne Anledning har tilladt sig i Betænkningen at yttre, at det dog vistnok i mange Tilfælde kommer an paa at begynde en Sag, for saa at see den videre fremmet — desuden tillade mig at bemærke, at jeg virkelig troer, at, dersom man vil, at Jernbanesagen skal fremmes ogsaa for Jyllands Bedkommende, saa maa man nu begynde med den for Sjællands Bedkommende, eller, saaledes som der er bragt i Forslag, med at anlægge en Jernbane fra Kjøbenhavn til Korsør; thi jeg kan ingenlunde være enig i, at det kan betragtes som en reent sjællandsk Interesse; men jeg troer, at det er i hele Landets velforstaaede Interesse, at Jernbanen anlægges i den Retning, hvorom her er Tale. Men det, som netop her frembyder sig, er, at der allerede har viist sig Lysthavende til at begynde dette Baneanlæg, og at netop herved vil Jernbaneanlægget i Jylland i høi Grad være fremmet, medens jeg derimod, dersom man nu støder dette tilbage, er fuldkommen overbevist om, at man derved med det Samme vil for en lang Tid have skudt Sagen tilbage ogsaa for Jyllands Bedkommende. Det forekommer mig, at det var ganske naturligt, at Regjeringen udsatte Sagen, saalange den ikke var tilstrækkelig oplyst — og det maa jo erkendes, at den berøvede paa saamange særegne Omstændigheder og paa Undersøgelser af saamange Forhold, at der vel maatte udfordres behørig Tid dertil; og jeg mener, at det er fuldkommen rigtigt og vel begrundet, at Regjeringen, naar den fandt,